

**Срещата история и философия – Белене – стр. 3.*

**Бай Йосиф – стр. 5.*

**Нобеловите награди по химия,*

физика – есета– 4

** Животът – Бела Петрова – стр. *6. Проект: Насилие в двойките – с. 6.*

** Патронен празник – с. 9. – госпожа Емилия Йончева и нейните ученици*

лобо ми е... бр. 1 (17)

Ноември 2024

Месец ноември е специален за 32. СУИЧЕ – на 25. 11. отбелязваме патронния празник на институцията. Решихме така да дадем и старт на новите броеве на вестник „Лошо ми е...“. Тъй като екипът, който подготвяше изданието през последните две години завърши през м. май 2024-а, се наложи малка пауза – за да се оформи нова редакторска колегия, за да се съберат достатъчно материали, да се изясни концепцията. А и да минат входните нива, да влезем в регулярен режим на работа, тъй като знаем – началото на годината е доста напрегнат винаги.

Тържественото откриване на новата учебна 2024/2025-а съвпадна с хубавия празник, на който отдаваме почит към св. София и нейните дъщери – Вяра, надежда и Любов. Благодарности към отец Павел, който отслужи молебен за здраве и прочете приветствие от новоизбрания патриарх негово светейшество Даниил. Голяма чест за нашето училище, защото подобен жест е красноречив както за институцията, така и за учениците, учителите, всички, които пребиваваме на неговата територия. Водещи на концерта бяха Пресиян от 12. Д. и Мария от 11. клас.

Дванадесети клас съвсем скоро представиха в актовата зала проект, събиращ историята и философията: Белене. През м. октомври профилите, изучаващ дисциплините литература, философия и история посетиха остров Белене, където допреди 40 години са се намирали концентрационните лагери в България. Т.е. засяга се тема, която не е много отдалечена от дистанцията на времето от нас. Най-проблематичен момент от нашето недавна. Срамът, наказанието, терорът – все теми, които няма как да не се огледат психологически и/ли философски.

Съвсем скоро бяха връчени ежегодните Нобелови награди – през първата седмица на м. октомври. Събитието, съчетано с упражнение по български език за 9. клас даде неочаквано добри резултати – някои ученици написаха много силни текстове, които е хубаво да бъдат прочетени от повече хора. Поводът за тази изява предизвика д-р Ирина Андонова – старши преподавател по химия и физика в 32. СУИЧЕ – качи едно от есетата по химия на личната си страница в една от социалните мрежи. Оказа се, че сме осъществили интерактивна връзка: химия – български език. Подобни са и другите теми, свързани с физиката, физиологията (медицина). Разбира се, нямаше как да бъде подмината и наградата в областта на литературата.

2024-а се оказа юбилейна за Представителния училищен хор на нашето 32-ро, ръководен от маестро Александър Митев. От известно време насам негови възпитаници завоюват призови места, свързани с хоровото изкуство.

Традиционно МОН организира конкурса „Рицарят в мен“. Две поредни години Андреа Маринова взимаше наградата за есе на тема „Рицарска постъпка“. Решихме да продължим традицията, като този път опитахме с участници и в рисуването.

Няма как на тази уводна страничка да посочим всичко, което сме подготвили – затова просто разгърнете страничките и си почетете! А, да, скоро беше и седмицата на четенето 😊

Петър Михайлов – учител по БЕЛ

БЕЛЕНЕ – СРАМ. ДИКТАТУРА. ИСТОРИЯ. ВИЗИОНЕРСТВО.

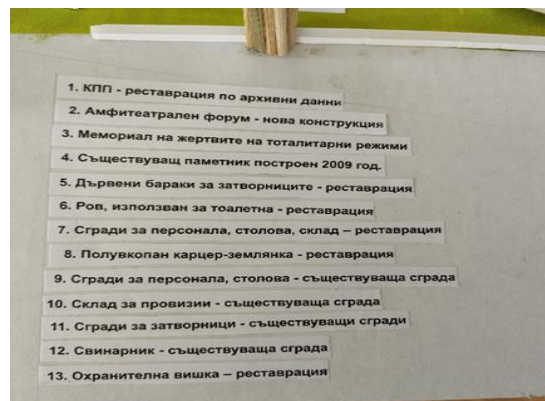

Трима утвърдени и доказали се учители в 32. СУИЧЕ „Св. Кл. Охридски“ представиха проект с дванадесетокласници от профил История и литература; Философия и литература върху тема, свързана с най-новата история на България. Госпожа Елена Вретенарова – дългогодишен преподавател по философия и ГО, образцов базов учител; госпожа Антония Кръстева – също е сред обучаващите студенти учители, но и автор на ценни помагала по БЕЛ и д-р Момчил Кузманов – човек, отдаден на историята и учениците (много често го виждаме с тях като гост в „История БГ“, излъчвано по БНТ) в началото на м. октомври 2024-а организираха екскурзия с образователна цел: посещението на остров Белене. Техните ученици, разпределени в три екипа представиха своите проекти на 15. 11. 2024 в Актовата зала на училището между 13:30 и 15 часа. Публика бяха учениците от 9. Д., 12. А, 12. Б, 12. В и част от ръководството на институцията: госпожа Валентина Велкова, инж. д-р Симона Ангелова, а и медицинската сестра госпожа Рени ... Основният въпрос беше: „Защо да помним“? Екипите бяха разделени по следния начин: група на *изследователите*; група на *визионерите*; група на *мечтателите*. Всяка една съумя интригуващо да представи част от „интелектуалния пъзел“, градящ мозайката БЕЛЕНЕ. Когато млади хора, зрелостници, посягат към подобен проблем, трябва да бъдат приветствани, защото те не са били свидетели на онези години и не могат да бъдат обвинени в пристрастие, но пък се открие силно страстта, с която са свършили (или започнали) своята работа. Предлагаме по-подробно представяне на екипите и техния продукт.

Първата група, наречена *Изследователска* запозна аудиторията със създаването на зловещия политически рестриктивен механизъм, наречен концентрационен лагер.

Макет на обекта, изработен от Мартина и велия от 12. А. клас. Говорител на групата беше Поли Мачорска (12. В). От нея научихме, че по

Легенда към Макета.

поръчка на БКП през 1949 г. е построен лагерът. Първоначално е имало 249 души, които са заточени по политически причини. Сами си строят съоръжението. До 1953 г. – когато е временно закрит – през Белене преминават 4500 души. Възстановен е през 1956 г. – с 1896 души. Основни идеолози на зловещата рестрикция са Антон Югов,

Цола Драгойчева и акад. Тодор Павлов. Общо през лагерите са преминали около 300 000 души. Трудовият лагер съществува до 1990 г. Лагерниците живеят в бараки, охранявани

са от въоръжена охрана. Екипът представи личностите на Колю Вутев, Петър Байчев и Недялко Гешев, който е автор на книгата „Белене – островът на забравените“. Също така беше представена зловещата фигура на надзирателката Юлияна Ръжгева – за нея разказва лагерничката Райна Георгиева.

Втората група, представена от Пресиян от 12. Д, се нарича Визионери. Освен макетът-модел на лагера екипът предлага идеята да се изгради Музей Белене, където да се показват творби на лагерници, а чрез изкуствен интелект да се осъществи общуване с оцелели лагерници. Групата сподели, че над входа на Лагера е стоял надпис „Човек звучи гордо“ – сякаш да е подигравка със заточениците. Научихме, че жените са пребивавали на остров Щурчето, а мъртвите (повечето убити) са погребвани в местността Предела. Също така научихме, че по времето на Възродителния процес са били заточени турци и помаци. Едва след 1989 г. се научава за престъпленията, извършвани

от охранителите, но и от комунистическите дейатели, изпращали на смърт хора по доноси. Учениците са създали инстаграм група и галерия Белене.

4

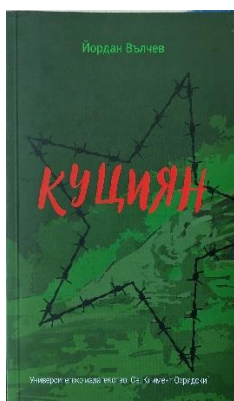
Третата група се определя като *Мечтателите*. В нея са Валерия Войкова, Сава, Стефи, Ясен (от 12. Б). от тях научихме, че още през 1944 г. там е имало лагер, наречен Зелен дол, а следващата 1945 г. първият лагер за политически страдалци се е наричал Свети Врач. Депортацията на хората е била насилствена, имало е случаи на изпратени лагерници без присъда. Известни българи, които са били заточени там са Йосиф Петров, Трифон Силянски, Асен Христофоров, Петко Огюйски, д-р Петър Дертлиев. Великолепна песен по този зловещ сюжет е написала Валерия Войкова, която всички познаваме и обичаме, тъй като е една от поп звездите в 32-ро. Оказва се, че подобна тъжна история може да послужи за вдъхновение. Тук ще припомним, че писатели като Йосиф Петров и Йордан Вълчев създават прозаично и поетично творчество, което се съизмерва с мащабите и трагиката на

световния бестселър „Архипелаг Гулак“ на Александър Солженицин. Трябва да помним, за да не допускаме отново да се повтори този ужас, който предизвиква едновременно и срам - че се мълчи по темата, но и възторг пред силния човешки дух, който въпреки ужаса продължава да се съпротивлява и да отстоява правдата.

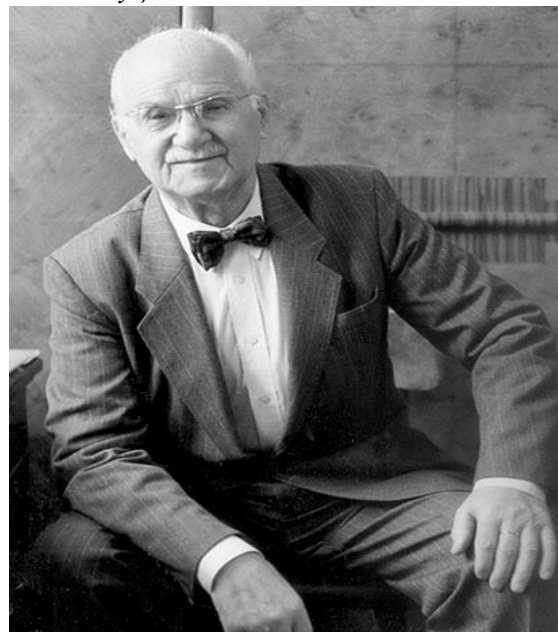
Редколегията „Лобо ми е...“ 😊

БАЙ ЙОСИФ

Йосиф Петров (1909 - 2004) е емблематично име за зората на Прехода към демократично управление на страната ни. Той беше доайенът на Седмото велико народно събрание, което в рамките на около година изработи сега действащата

конституция.

Той беше над 80-е, но винаги се явяваше в изряден външен вид – усмивка, папийонка, елегантен костюм. През периода 1956 - 1959 е бил лагерник в Белене. По убеждения – демократ, а по сърце – земеделец. Достойнство, аристократизъм, рицарско отношение лъхаше от този благородник. На късна възраст той постигна и литературна слава. Мечтаеше да влезе в читанките. Преди две десетилетия навършваше 95. Срецах се с него в дома му на ул. „Г. С. Раковски“ и си говорехме за литературни въпроси. Подари ми последната си стихосбирка „Добър ден, народе мой“. С книга беше решил да ознаменува патриаршиеската си възраст. Почерпи ме с ябълки. Когато се уговоряхме за срещата му казах, че бих искал към 16 часа да е. А той ми каза с характерния си глас ясно и отчетливо: „Требва да бъдем точни! Не към, а в 16 да си долу!“. Точността – неизменно негово качество. През целия си живот е бил учител. Оказа се учител на нацията ни. Светла ти памет, бай Йосифе! Дано някой ден изучаваме в клас „Вик от каторгата“ – би бил щастлив, а и го заслужава.

Петър Михайлов – литературен изследовател

*Куциян е роман от пистаеля-лагерник Йордан Вълчев (1924 - 1998).

ТВОРЧЕСКА СТРАНИЧКА

Живота е най-добрият ми приятел. Това, което искам, за което мечтая, обаче, не винаги е добре, но аз съм сляпа за неговото истинско лице - нож с двойно острие - и често се лутам, заблудена протягам ръцете си към него колкото и далечно да е. Не знаейки, че може да съжалявам тежко след срещата ни. Само моя приятел - Живота, познава това негово истинско лице и пази ме, въпреки моето недоволство. Често шепне ми със топъл полъх, тихи ветрове: "Това, което се случи, ще ти донесе щастие. Това, което не се случи, ще ти донесе щастие." Искане ми се да знаех да се заслушвам в тези думи. Сега по-често успявам. Ала понякога се самозабравям. Веднъж се случи. Дойде момента, в който той прошепна ми, а аз набърчих нос и тръгнах срещу думите чепата. После си ударих главата и още виждам белега. Горчиви сълзи лях и си казах "Никога пак, вече ще ти вярвам". И после пак се случи. И пак. Но той - Живота, е благочестив, прощава и продължава да ме пази. А после пак ми дава. Вслушвайте се често, заблудени люде, в неговите думи. Той няма да излъже.

БЕЛА ПЕТРОВА

Бела Петрова завърши 12 клас през м. май 2024, последните седмици докато все още беше ученичка в 32-ро тя написа тази своя лирична импресия и имаме договорката да бъде публикувано в поредния брой на „Лошо ми е...“ – спазваме уговорката. Редколегията 😊

Тази година е високосна и точно на 29. 02. бе представен още един проект, ръководен от госпожа Елена Вретенарова. Тогава темата „Насилие в двойките“ беше разгърната от д-р Димитър Николов – съдебен лекар, подпомаган от Мартина от 12. А и Боян Николов (някогашен възпитаник на 32-ро), който в момента следва психология. Господин Д. Николов първоначално разясни пред аудиторията това, че патоанатомът не е съдебен лекар. „Човекът е биосоциално същество. У човека се оказва, че е водещо първичното, а не социалното. Кората на мозъка ни е тънка, но тя се бори за Човешкото, а ние реално сме животни. Двойката в семейството е умален модел на обществото. Сложна е връзката“

– така започна своята лекция д-р Димитър Николов. Ролята на публиката поеха групата, представляваща Червения кръст в училището, ръководена от педагогическия съветник госпожа Виктория Петрова, ученици от 12. Е клас, ръководени от г-н Петър Михайлов.

Госпожа Е. Вретенарова пред аудиторията.

Сложността на връзката е налична и при еднополови двойки, но насилието е същото. Знаещият човек има право на избор. Жени, мъже, деца, пострадали от насилие в техните семейства. Доминира мъжкият пол, защото физически е по-добре изграден. Това предполага и към насилие - по-лесно е.

Д-р Димитър Николов – лектор

Физическо насилие Удар, скубане, разбит нос. Биологично е лесно да се стигне до бой, до насилие. Проблемът днес е достъпността

до информация. Но кое е достоверното? Филмът е друга реалност, кечът не е реалност. Боят въздейства върху човека. Разликата между живота и смъртта е крехка. Същността на човека е в мозъка, в главата.

Мартина Бояджиева, представяща Проекта – 11. А клас (тогава)

Специалното дава спирачките. Харта за правата на човека - всеки живее както поиска. Няма право никой да му посягат. Какво е грозното? Маргиналите - крайностите. Но дълбоко травмиране е и психологията. няма право да подлага друг на насилие. Агресията.

Живей така както искаш да се отнасят към теб. Какво е обществото? Всички

ние сме общество. Има закони и те се изпълняват. Медиите заливат с неистина - няма закони. Не е вярно, има и се прилагат. С кого споделяме? Ако е съученик - споделяме - но той не може да помогне.

Боян Николов – студент в Софийския университет и някогашен възпитаник на 32-ро.

Но класен, психолог, директор, полицаи, те могат да помогнат реално. При лекар също може да се сподели за насилие. Мозъкът се развива у малкото дете с движение. Не се връзва. Тригодишно дете умира от захапване, ленти от колан... Липсата на емоционалната връзка с детето. Детето не е готов продукт. То се развива. Екраните на телефона има пулсираща светлина. Мозъкът се променя. Телефонотерапията+ бебе с телефон .

Това е осакатяване. Тя трябва да говори на бебето, да му обяснява. Травма в детството води до липса на емпатия. Убита жестоко птица - подминава картинката и я подминава. Стресът - Ксавие Съблезъб тигър и човек

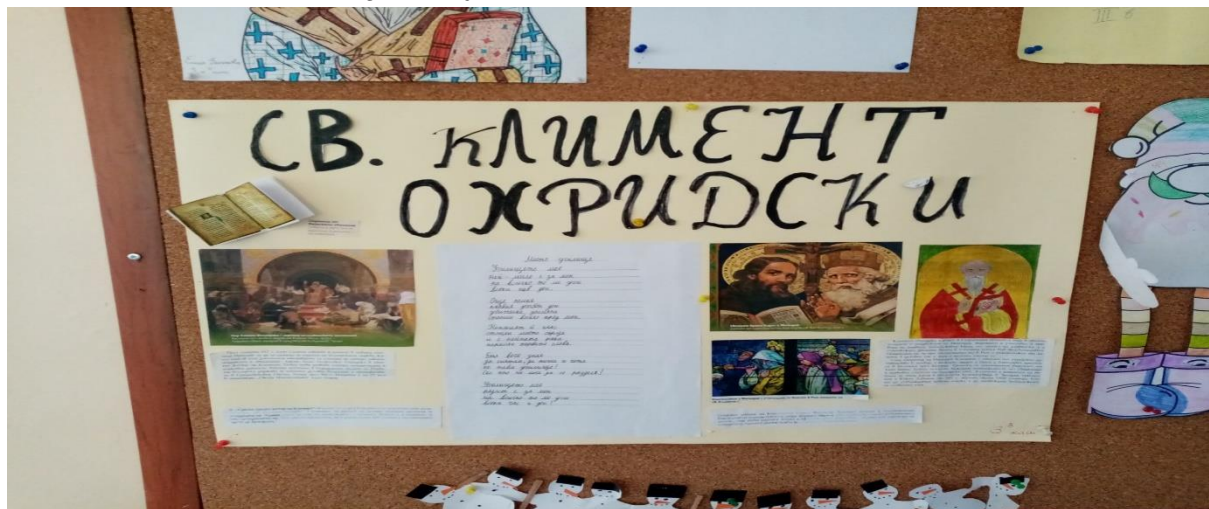
Поведението на тялото Адреналин Мускулите действат Треперене Пот, губи се вода. Селие. Компенсаторни механизми. Горна фаза на стреса. Дистрес. Насилие, стрес, липса на любов В семейството. Неотреагиран стрес. Мъжете са основните причинители на насилие. Насилието носи травми, последствия. Друг случай: Бащата и Съжител, партньор. Да се съобщава на време. Друг проблем е Пиянството у дома. Биенето на бебето в стената като в Рим...Мазохизмът е отклонение от нормата, защото Никой не бива да търпи насилие! За насилието няма граници. Финансово добрите е по-склнко към насилие Чувството за безнаказано

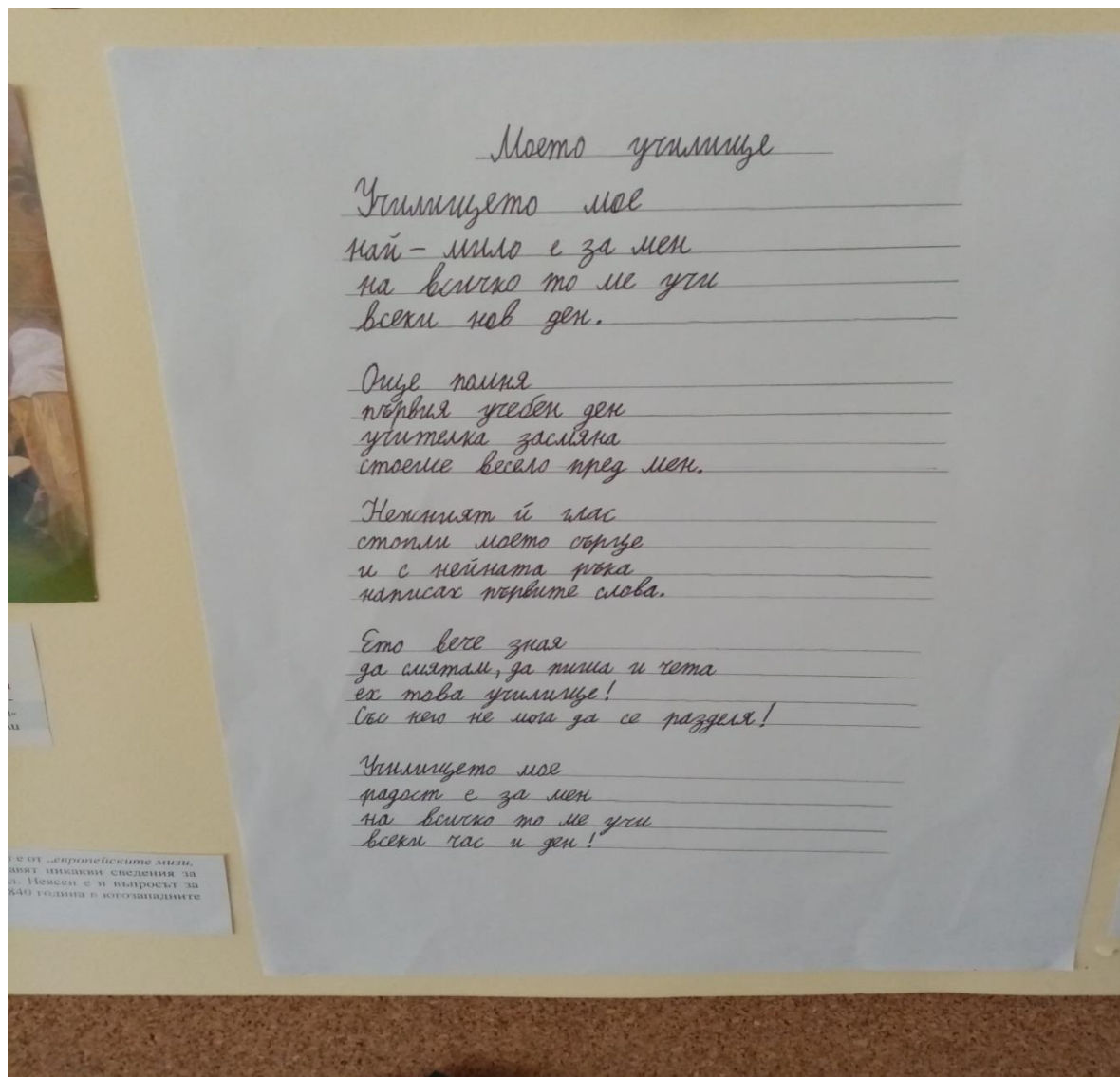
Госпожа Виктория Петрова – педагогически съветник в 32. СУИЧЕ.

Редколегията 😊

ПАТРОНЕН ПРАЗНИК – 25. 11. 2024

Табло, изработено от учениците на госпожа **Емилия Йончева**.

ЕСЕТА ЗА НОБЕЛОВИТЕ НАГРАДИ

10

В работата по български език учениците от 9-ите класове имаха за задача да напишат есета в рамките на 200 думи, посветени на нобеловите награди съответно за химия, физика, икономика, физиология (медицина), литература и мир. Реших да поместя на страниците на вестника някои от най-добрите. **Петър Михайлов** – учител по БЕЛ

Защо Химията е удостоена с нобелова награда?

Химията е невидима наука до голяма степен. Работи усърдно зад кулисите като обикновените хора не знаят и нито искат да знаят много за нея. Но мнението на хората ли я определя като достойна за нобелова награда? Не е ли вместо това приносът ѝ, който я нарежда сред достойните науки?

Въпреки че Химията е най-известна с експлозивите си, тя служи за по-висши цели. Спасяването на животи всеки ден, предоставянето на материали, не е ли доблестно за признание? Химията е една от малкото науки, която е в основата на почти всички останали. Тя не е просто достойна, но и подценявана. Медицината е въплащението на развитие на нашия свят. До 19 век, средната продължителност на живота била около 30 години. Един век по-късно, след развитието на науките, числото се покачва до 60 години. Днес, то е 78. Но преди революцията на Медицината, една процъфтяваща наука е била в основата на тази революция. Ако погледнем израза "ти си това което ядеш", то е далеч от истината. Но учените, както и обикновените хора, ги плашело до дъното на сърцето им, че не знаели какво стои зад това което слагат в тялото си. Биологията нямала отговор- едвам била развита. Обаче откритието и изследването на хранителните вещества от химици, най-после дало мир на учените. Не само, но и било на път да допринесе за увеличаването на двуцифреното число на живота. Обаче, имало и друг проблем или по-точно проблеми. Невидими за окото зарази, които за съжаление чак когато покосявали човека ставали видни. Днешният свят все още се бори с тях, но не с вързани ръце зад гърба. Фармацията е неизменна част от Медицината- развързала ръцете на учените през 20 век. Леченията за болести като Сифилис, Холерия, Туберкулоза и много други са били постигнати чрез Химията. От взаимодействието навещества в тялото до антибиотика- дело на Химията. Безброй науки съществуват, но много малко са постигнали и все още постигат това в което Химията е успяла- удължаването на човешкия живот. Без този живот няма бъдеще и заради Химията има. Няма по-достойно постижение за награждаване от осигоряването на нашето бъдеще.

ВИКТОРИЯ СТОИМЕНОВА 9. Е.

Нобелова награда?

Има много автори по света, но има ли толкова лауреати на Нобелова награда? Какво въобще означава да си „лауреат“? Мисля, че писателката Тони Морисън би отговорила на този въпрос.

Тони Морисън, родена на 18 февруари 1931 г., е американска писателка, чиито романи се фокусират върху преживяванията на чернокожите американци, особено на чернокожите жени в едно несправедливо общество. В своето писане тя изкусно използва фентъзи и митични елементи заедно с реалистични изображения на расови, полови и класови конфликти. През 1993 г. тя става първата чернокожа американка, удостоена с Нобелова награда за литература. Умира на 5 август 2019 г., оставила след себе си романи като „Най-синьото око“, който е първият ѝ роман, и най-известният ѝ – „Възлюбената“. Със сигурност от този пример разбрахме, че за да получиш Нобелова награда, ти трябва да имаш някакво влияние върху хората, но това ли е всичко? Да вземем за друг пример автора Ръдиард Киплинг, известен най-вече с творбата си „Книга за джунглата“. Той получава Нобелова награда заради оригиналността на въображението, силата на идеите и забележителния талант, които характеризират творбите му. Или с две думи, за да получиш световно признание, трябва да имаш и талант.

Дотук добре, но имам предчувствие, че вече се питате „А защо литературата въобще е една от областите, в които се присъждат Нобелови награди? Може ли да се конкурира с другите области, като медицината или физиката?“. Според мен – да! Литературата има способността да формира общественото мнение, да предизвика размисли и да вдъхновява промени. Чрез историите писателите могат да изразят социални и политически идеи, които резонират с читателя. Литературата също е важен елемент от културното наследство. Тя съхранява историята, традициите и ценностите на различни народи и култури. Литературата се занимава с теми като любов, загуба и морал и дори може да промени начина ти на мислене по тези теми, като ти дава нови перспективи. Според мен тези примери са достатъчни, за да докажа, че лауреатите и тяхното творчество заслужават тези ценни награди и че литературата е сфера, в която трябва да се дават Нобелови награди.

В заключение бих казала, че лауреат на Нобелова награда означава човек, чието творчество служи не само за развлечение, но поражда размисли и дискусии по актуални или умишлено пренебрегвани теми, образува и оказва влияние върху развитието на обществото.

Биляна Брик, 9а клас

Нобеловата награда за мир е една от най-престижните награди в света и играе важна роля в насършването на глобалния мир и разбирателство. Тя се присъжда на личности и организации, които са направили значителни усилия за предотвратяване на конфликти, насърчване на правата на човека и разширяване на социалната справедливост. Чрез своите награди Нобеловата фондация подкрепя значението на мирното разрешаване на спорове и нуждата от сътрудничество между нациите.

Наградата служи не само като признание за индивидуалните постижения, но е и важен фактор за повишаване на общественото съзнание относно глобални въпроси. Тя вдъхновява защитници на правата, лидери и обикновени граждани да се борят за мир и справедливост в своите общности. Наградата също така привлича вниманието към проблеми като войни, бедност и социална неравнопоставеност.

Сред едни от най-вдъхновяващите личности са пакистанската активистка Малала Юсафзай и индийският правозащитник Кайлаш Сатартхи. През 2014 година Нобеловата награда за мир им бе присъдена за техния принос в осигуряването на правото на образование за всяко дете и за самоотвержената им борба срещу експлоатацията на детски труд. През 2024 година отличието получи японската организация Нихон Хиданкьо, която представлява оцелелите от адрените атаки над Хиросима и Нагасаки. Наградата подкрепя усилията им за глобално ядрено разоръжаване и значението на техните свидетелства в поддържането на световен мир.

Днешният свят е изпълнен с конфликти и несигурност, затова Нобеловата награда за мир символизира надежда и вдъхновение. Тя напомня, че усилията за мир могат да доведат до реални промени и че всяко действие за справедливост и равенство е важно. Тази награда е символ на общия стремеж към един по-добър свят.

РАЯ РУСЕНОВА - 9. Е. клас

Нобелова награда за икономика за 2024

Чудили ли сте се някога къде и на кого отиват онези Нобелови награди, за които хората споменават? Дали се дават честно и дали наистина са заслужени?

Дарън Аджемоглу, Саймън Джонсън и Джеймс Робинсън получиха Нобеловата награда за икономика за 2024г. от Кралската шведска академия на науките. Питате се кои са те? Камерън Дарън Аджемоглу е турско-американски икономист с арменски произход, човек, чиито интереси се свързват с политическата и човешката икономика. Той е съсредоточен върху

ролята на институциите в икономическото развитие и политическата икономика. Също като Аджемоглу, професор в Масачузетския технологичен институт е и Саймън Джонсън. Той е бивш главен икономист на Международния валутен фонд, съсредоточен отново в политическата икономика. Джеймс Робинсън е автор и професор в Чикагския университет, притежаващ знания и интереси свързани с растежа и развитието на икономиката.

Но защо точно те са номинирани за наградата? Именно изследователската им дейност допринася за разбирането как се формират институциите и въздействието, което оказват върху икономическия напредък. Те са на първо място хора, борещи се години наред с най-различни статистики и лауреати, за да стигнат до тук и гордо да заявят, че те са носителите на наградата на Нобел.

Като заключение мога да споделя, че напълно заслужено се е отплатила тяхната работа и че те наистина заслужават това призвание. Единственото, което можем да направим, е да продължим да ги подкрепяме по пътя към тяхното бъдещо развитие!

Кристиана Кръстева, IХa

Коя е най-значимата от всички области, в които се присъжда Нобелова според вас?

Всяка една от петте области, за които се присъжда Нобелова награда, има своята уникална роля и принос, но някои от тях са особено важни за човечеството поради въздействието си върху живота на хората и обществото като цяло. Пример за това са природните науки и медицината – тези области разкриват нови знания за света, помагат на хората да се справят с трудностите и, най-важното, спасяват животи.

Според мен, най-значимата от всички области, в които се присъжда Нобелова награда е медицината поради нейната съвкупност.

Ако разгледаме по-дълбоко в медицината ще разберем, че всъщност тя включва и се основава на достиженията в физиката, химията, биологията и физиологията, което я прави изключително комплексна и ценна за хората не само в настоящето, но и в бъдеще. Откритията в медицината намират приложение не само при хората, но също така и при животните, като така

обхващат различни аспекти на живота на Земята. В допълнение, понякога медицинските знания могат да се използват дори без намесата на лекар – много хора успяват да овладеят по-леки здравословни проблеми сами, благодарение на информацията и разбирането, които медицината им предоставя. През тази година Нобеловата награда в областта на медицината беше присъдена на американските учени Виктор Амброз и Гари Ривкин за техните значими открития. Техният труд е пример за това колко отговорна и трудна задача е спасяването на животи, но също така и колко важно е това за обществото.

В обобщение, вярвам, че медицината е най-значимата от всички области, за които се присъжда Нобелова награда, защото е съвкупност от знания и открития, които имат изключително значение за всички хора, както сега, така и в бъдеще.

ЕВЕЛИНА ПЕНЧЕВА – 9. Е.

Нобелова награда за мир

Нобеловата награда за мир е една от най-важните международни награди, защото насърчава човечеството към разбирателство, справедливост и толерантност. Тя се присъжда на хора или организации, които търсят мир и се борят за човешки права, дори и в трудни условия. Основавайки тази награда, Алфред Нобел иска да промени света към по-добро.

Има много известни лауреати и носители на това отличие, сред които са Мартин Лутър Кинг, който се е борил за правата на афроамериканците, като наградата му е присъдена през 1964г. и Майка Тереза, чиято награда е присъдена през 1979г. за благотворителната ѝ дейност сред бедните по света. Те вдъхновяват милиони хора с действията си. Освен тези личности има и много организации, които получават Нобелова награда за мир. Пример за това е Международният комитет на Червения кръст, който получава наградата трикратно през 1917, 1944 и 1963 година за помощта, която дава на жертвите на войни и бедствия и насърчаването на хуманитарни ценности.

Нобеловата награда за мир подчертава, че истинският напредък на обществото зависи от мира. Без него няма стабилност, икономическо развитие и светът не би бил такъв, какъвто го познаваме. Тази награда не е просто символ, а призив към действия и стремеж към свят без насилие и конфликти. Тя ни напомня, че с усилия и сътрудничество можем да изградим по-справедливо и хармонично общество.

Теодора Минева, IXA клас

Марш на 32 СОУ "Св. Кл. Охридски"

Деца на родната просвета,
поели своя светъл път,
в душите ни звучи и свети
на Климент Охридски зовът.

Да носиш неговото слово
и неговия образ свет
в дни хубави и в дни сурови
като учителски завет.

Наследството му величава
с младежки порив и подем
на бъдещето за прослава,
България, ще предадем.

Деца на родната просвета,
ний ниждаме през всеки час
как сведени са плодове
на утрешните дни над нас.

Въто Раковски

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ "Св. Кл. Охридски", свързан изцяло с живота, който протича на тази територия. Редакционна колегия: Мартина Бояджиева, Ева Хаджийска, Евелина Пенчева. Броят е приключен на 25. 11. 2024 г. Главен редактор на броя е г-н Петър Михайлов – учител по БЕЛ.

Предстоящо: *Концерт на
Представителния училищен хор на 32-ро. **Училищно радио.

ОБЩИНСКИ КУЛТУРЕН ИНСТИТУТ ДОМ НА КУЛТУРАТА „СРЕДЕЦ“

32. СРЕДНО УЧИЛИЩЕ С ИЗУЧАВАНЕ НА ЧУЖДИ ЕЗИЦИ
„СВЕТИ КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“

„Нощ на чудесата“

Т Ъ Р Ж Е С Т В Е Н К О Н Ц Е Р Т
по повод 5 години от създаването на
ДЕТСКИЯ ПРЕДСТАВИТЕЛЕН ХОР

НА 32. СУИЧЕ „СВЕТИ КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“

ДИРИГЕНТ АЛЕКСАНДЪР МИТЕВ

КЛАВИРЕН СЪПРОВОД ЛОРА ХРИСТОВА

В програмата: любими зимни песни от български и чуждестранни композитори

СПЕЦИАЛНИ ГОСТ - ИЗПЪЛНИТЕЛИ:

МЛАДЕЖКИ ДУХОВ ОРКЕСТЪР „НАДЕЖДА“ КЪМ
ЦЕНТЪР ЗА ИЗКУСТВА, КУЛТУРА И ОБРАЗОВАНИЕ
РЪКОВОДИТЕЛ РУМЕН ЛЕВОРДАШКИ

ХОРОВЪТЪРЪКОВОДИТЕЛ
НАЦИОНАЛНА ГИМНАЗИЯ ЗА ДРЕВНИ ЕЗИЦИ И
КУЛТУРИ „СВЕТИ КОНСТАНТИН - КИРИЛ ФИЛОСОФ“
ДИРИГЕНТ ДАНИЕЛ ИВАНОВ

МАРИЯ САВОВА - НАРОДНА ПЕВИЦА
133. СУ „АЛЕКСАНДЪР СЕРГЕЕВИЧ ПУШКИН“

ВОКАЛНА ФОРМАЦИЯ „ФОРТЕ ДИВАС“ ПРИ
32. СУИЧЕ „СВЕТИ КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“
РЪКОВОДИТЕЛ АЛЕКСАНДЪР МИТЕВ

16 ДЕКЕМВРИ
18.30 ЧАСА

ЗАЛА „СРЕДЕЦ“
ул. Кракра 2А